

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਏਕੈ ਹੀ ਪ੍ਰਿਅ ਮਾਂਗੈ ॥ ਪੇਖਿ ਆਇਓ ਸਰਬ ਥਾਨ ਦੇਸ ਪ੍ਰਿਅ ਰੋਮ
 ਨ ਸਮਸਰਿ ਲਾਗੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੈ ਨੀਰੇ ਅਨਿਕ ਭੋਜਨ ਬਹੁ ਬਿੰਜਨ ਤਿਨ ਸਿਉ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਕਰੈ
 ਰੁਚਾਂਗੈ ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਹੈ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰਿਅ ਮੁਖਿ ਟੇਰੈ ਜਿਉ ਅਲਿ ਕਮਲਾ ਲੋਭਾਂਗੈ ॥ ੧॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ
 ਮਨਮੋਹਨ ਲਾਲਨ ਸੁਖਦਾਈ ਸਰਬਾਂਗੈ ॥ ਗੁਰਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਪਾਹਿ ਪਠਾਇਓ ਮਿਲਹੁ ਸਖਾ ਗਲਿ
 ਲਾਗੈ ॥੨॥੫॥੨੮॥ {ਪੰਨਾ 1209}

ਪਦਅਰਥ:- ਏਕੈ ਹੀ ਪ੍ਰਿਅ—ਏਕੈ ਪ੍ਰਿਅ ਹੀ, ਸਿਰਫ਼ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ (ਦਰਸਨ) ਹੀ। ਮਾਂਗੈ—ਮੰਗਦਾ ਹੈ {ਇਕ-
 ਵਚਨ}। ਪੇਖਿ—ਵੇਖ ਕੇ। ਸਮਸਰਿ—ਬਰਾਬਰ। 1। ਰਹਾਉ।

ਨੀਰੇ—ਪਰੋਸੇ, ਥਾਲ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਰੱਖੇ। ਬਿੰਜਨ—ਸੁਆਦਲੇ ਖਾਣੇ। ਦ੍ਰਿਸਟਿ—ਨਿਗਾਹ। ਰੁਚਾਂਗੈ—ਰੁਚੀ।
 ਰਸੁ—ਸੁਆਦ। ਪ੍ਰਿਉ—ਹੇ ਪਿਆਰੇ! ਮੁਖਿ—ਮੂੰਹੋਂ। ਟੇਰੈ—ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਅਲਿ—ਭੌਰਾ। ਕਮਲਾ—ਕੌਲ-ਫੁੱਲ।
 ਲੋਭਾਂਗੈ—ਲਲਚਾਂਦਾ ਹੈ। 1।

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ—ਹੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ! ਲਾਲਨ—ਹੇ ਸੋਹਣੇ ਲਾਲ! ਸਰਬਾਂਗੈ—ਹੇ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ!
 ਗੁਰਿ—ਗੁਰੂ ਨੇ। ਨਾਨਕ—ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਆਖ)। ਪਾਹਿ—ਪਾਸ, ਕੋਲ। ਪਠਾਇਓ—ਭੇਜਿਆ ਹੈ। ਸਖਾ—ਹੇ
 ਮਿੱਤਰ! ਗਲਿ ਲਾਗੈ—ਗਲ ਨਾਲ ਲੱਗ ਕੇ। 2।

ਅਰਥ:- ਹੇ ਭਾਈ! ਮੇਰਾ ਮਨ ਸਿਰਫ਼ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਹੀ ਦਰਸਨ ਮੰਗਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਸਾਰੇ ਥਾਂ ਵੇਖ
 ਆਇਆ ਹਾਂ, (ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਭੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਵਿਚ) ਪਿਆਰੇ (ਪ੍ਰਭੂ) ਦੇ ਇਕ ਰੋਮ ਦੀ ਭੀ ਬਰਾਬਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰ
 ਸਕਦਾ। 1। ਰਹਾਉ।

ਹੇ ਭਾਈ! ਮੈਂ ਅਨੇਕਾਂ ਭੋਜਨ ਅਨੇਕਾਂ ਸੁਆਦਲੇ ਪਦਾਰਥ ਪਰੋਸ ਕੇ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ, (ਮੇਰਾ ਮਨ) ਉਹਨਾਂ ਵਲ ਨਿਗਾਹ
 ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, (ਇਸ ਦੀ) ਉਹਨਾਂ ਵਲ ਕੋਈ ਰੁਚੀ ਨਹੀਂ। ਹੇ ਭਾਈ! ਜਿਵੇਂ ਭੌਰਾ ਕੌਲ ਫੁੱਲ ਵਾਸਤੇ ਲਲਚਾਂਦਾ
 ਹੈ, ਤਿਵੇਂ (ਮੇਰਾ ਮਨ) ਪਰਮਾਤਮਾ (ਦੇ ਨਾਮ) ਦਾ ਸੁਆਦ (ਹੀ) ਮੰਗਦਾ ਹੈ, ਮੂੰਹੋਂ 'ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਹੇ ਪਿਆਰੇ
 ਪ੍ਰਭੂ!' ਹੀ ਬੋਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। 1।

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਆਖ—) ਹੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ! ਹੇ ਮਨ ਨੂੰ ਮੋਹਣ ਵਾਲੇ! ਹੇ ਸੋਹਣੇ ਲਾਲ! ਹੇ ਸਾਰੇ ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ! ਹੇ
 ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ! ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਹੇ ਮਿੱਤਰ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨੇ (ਤੇਰੇ) ਪਾਸ ਭੇਜਿਆ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਗਲ ਲੱਗ ਕੇ
 ਮਿਲ। 2। 5। 28।